

WAT VOORAF GING

ANNA GEORGE

HUIVERINGWEKKENDE THRILLER OVER DE
DONKERSTE UITHOEKEN VAN DE LIEFDE

XANDER

THRILLER

ANNA GEORGE

Wat
voorafging

Voor Jason

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *What Came Before*

Oorspronkelijke uitgever: Curtis Brown Group Limited, Londen

Vertaling: Renée de Graaf

Omslagontwerp: MECOB

Omslagbeeld: Getty Images

Auteursfoto: Say Heidi Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Anna George

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 482 6 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren. Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen, dan kunt u contact opnemen met de uitgever. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Mijn naam is David James Forrester. Ik ben advocaat. Vanavond om 18.10 uur heb ik mijn vrouw vermoord. Dit is mijn verklaring.’

Hij steekt een sigaret in zijn mond terwijl de dictafoon haperd, laat de auto zichzelf besturen en denkt na over het verschil tussen toegeven en bekennen. Als je ook maar één detail te veel toegeeft van een misdrijf, dan heb je bekend. Dat geldt ook voor moord. Zoiets was het, in zijn herinnering.

Hij zet de dictafoon uit.

Midden in Tennyson Street rijdt zijn auto inmiddels zo traag dat hij bijna tot stilstand komt. De wijk Seddon, in Melbourne-West, ligt er stil en verlaten bij. Hij staart naar de identieke houten schuttingen en rozenstruiken, de historische huizen met gepotdekselde houten delen, allemaal precies zoals dat van haar: de dubbele gevel, tweekleurig en keurig, volmaakt. Ooit werkte deze eenvormigheid op haar lachspieren en op die van hem. In de tien jaar dat de wijk werd opgepimpt – van arbeiderswijk tot yuppenbuurt – leek overal in Seddon dezelfde

schilder en tuinarchitect aan het werk te zijn geweest. 'Een druk stel,' noemde zij hen, 'met een zeer beperkte smaak.' Maar vanavond, terwijl hij naar de historische nephuizen kijkt, ziet hij alleen akelige beelden van de plaats delict voor zijn geestesoog.

Hij sluit zijn ogen; de auto trilt en de motor slaat af.

De dictafoon glipt uit zijn handen, valt tegen het stuur aan en dan in zijn schoot. Het klepje springt open en de cassette komt tevoorschijn. Hij rookt. Hij denkt aan het verhaal dat hij moet vertellen en aan zijn pijn. Meestal weet hij zijn gedachten te ordenen zonder beelden erbij, meestal kan hij zich namen en data herinneren zonder ze genoteerd te hebben. Maar lukt hem dat vanavond ook, nu de misstap nog maar net begaan is en zijn handen er nog pijn van doen? Misschien niet. Toch moet hij het proberen voordat zijn woorden een vertekend beeld geven en zijn herinneringen vertroebelen. Voordat het een feit is dat hij schuldig is. Hij neemt de cassette met het nog niet afgewikkelde bandje eruit. Eigenlijk voelt hij zich gewoon ziek.

Hij duwt het portier open. De kou slaat hem in het gezicht als hij rochelt en op straat spuugt.

Hij heeft in elk geval verstand van verklaringen; meer dan twintig jaar lang heeft hij er duizenden afgenomen. En ook al zijn de cliënten die hij ondervraagt meestal chagrijnige bankiers, de principes zijn hetzelfde. Dagvaarden of gedagvaard worden is een emotionele zaak. En hij is een professionele handje-vasthouder geworden. Hij zegt tegen hun trillende kinnen dat ze het simpel moeten houden, in hun eigen woorden moeten vertellen, maar dat is nog helemaal niet zo makkelijk. Dat ziet hij nu wel in. In het schemerdonker rochelt hij

opnieuw en gaat dan rechtop zitten. Hij kan helder denken en zal het hele verhaal chronologisch opzetten. Dan duurt het zeker een paar uur voordat ze doorhebben welke handelingen nu precies het misdrijf vormden. Bovendien is alles wat eraan voorafging vaak veelzeggender dan de handelingen zelf. Wat eraan voorafging is bepalend voor de schuldvraag, is onthullend. Pas als het te laat is maakt iemand zich druk over wat eraan voorafging.

Terwijl zijn darmen tekeergaan start hij de auto opnieuw en rijdt langs de stoeprand. Hij parkeert hem voor het enige zogenaamd uit baksteen opgetrokken huis, steekt zijn pink in het wielkje in het midden van de cassette en draait alsof hij zijn oor schoonmaakt. Hij kijkt hoe het bandje zich soepel om het asje windt. Eén beeld dringt zich aan hem op. Het is cruciaal voor hun verhaal, misschien wel net zo bepalend als deze winterse avond. Hoeveel pijn het beeld ook doet, hij kan er niet omheen: ze zit schrijlings op hem, lang, glimmend en naakt.

1

Het was half augustus, bijna twee jaar geleden. Hij kocht een kaartje voor *Talk to Her* in het kader van een Almodóvar-retrospectief en zag haar in haar eentje vlak voor hem in de rij staan; er stonden maar twee mensen tussen. Hij herkende haar meteen, ook al had hij haar nog maar één keer eerder gezien. Ze stond iets te lezen over de Spaanse regisseur. Van dichtbij was ze strikt genomen niet mooi. Ze had geen symmetrisch gezicht. Haar neus boog iets af naar links en het ene ooglid hing iets meer dan het andere, maar haar gezicht was door deze onvolkomenheden veel interessanter. Hij vond haar olijfkleurige huid prachtig en ook haar andere haarstijl, niet meer op z'n advocaats sluijk en op schouderlengte, maar wild en jongensachtig. Vermoedelijk was het een totaal nieuwe look. In haar hartvormige gezicht sprongen haar lichtblauwe ogen eruit, groot en ijl.

Als hij al op een bepaald soort vrouwen viel, dan mocht zij zichzelf daar zeker toe rekenen. Hij stelde zich aan haar voor en ze raakten aan de praat. Na de film ging ze met hem mee

naar het overvolle café aan de overkant van het Sun Theatre. Ze bespraken Almodóvars eerste films, waarna ze, waarschijnlijk omdat ze aanvoelde hoe moe hij was, achter hem ging staan en haar armen op zijn schouders legde. Daarna drukte ze haar vingertoppen tegen zijn nek alsof ze om toestemming vroeg. Toen hij zweeg en zich niet verroerde begon ze hem zachtjes te masseren; haar lange vingers kneedden zijn hoofdhuid.

‘Voelt dat beter?’ fluisterde ze.

O, *ja!* dacht hij, niet in staat om iets te zeggen. Het was zo’n onbezonnen en tegelijkertijd passende daad dat alles wat nog tussen hen in stond en nog uren, zo niet dagen zou kosten om te slopen, in één klap werd weggevaagd.

Tegen enen zaten ze achter in een taxi op weg naar haar huis te zoenen. Het bleek een bescheiden, crème-met-groenkleurig optrekje, typisch voor Victoria, weelderig ingericht en met hoge plafonds. Hij vond het er leuk uitzien, vooral de traditionele inrichting met een Europees-Aziatisch tintje. Ze had kijk op tweedehands art-decomeubels en Chinese gravures, dresses en lampen. De kamers waren ingericht met groen-blauwe Turkse tapijten en schilderijen van de zee en van bomen door onbekende kunstenaars, althans voor hem. In elke kamer stonden uitpuilende boekenkasten. Hij had zich zo’n soort huis nooit voorgesteld bij een jonge, vrouwelijke single. Ook al zei ze dat ze het nog niet zo lang geleden gekocht had, toch was er niets onafs aan, overall was over nagedacht. En toen ze haar koelkast opendeed, die afgeladen was met fruit en groenten, was hij onder de indruk.

‘Wil je een omelet of worst, mozzarella en olijfses?’

‘Nee, dank je.’

Van de zenuwen kon hij alleen glimlachen. Al vanaf het mo-

ment dat hij zich aan haar had voorgesteld was ze zo: open, warm, ongecompliceerd. Zo heel anders dan wat hij verwacht had; hij kreeg geen hoogte van haar.

Ze ging hem via de zitkamer, aangenaam verlicht en verwarmd door een gashaard, voor naar de eetkamer met een honingkleurige houten tafel en stoelen. Het lukte hem om zijn bewondering te laten blijken en dat leek ze te waarderen.

‘Gerecycled victoriaans essenhout, met dank aan het Film Victoria-fonds en hun scriptontwikkelingsprogramma,’ zei ze terwijl ze naar hem toe kwam. Hij moet niet-begrijpend hebben gekeken. ‘De subsidie was bedoeld voor het schrijven van een tweede versie van *Daisy*, mijn filmscript.’

Dat was haar eerste directe toespeling geweest op haar nieuwe carrière. Alhoewel ze een passie bleken te delen voor art-house-films, hadden ze het de hele avond nog niet over haar eigen ambities in de filmwereld gehad.

Hij bromde goedkeurend toen ze zijn riem losgespte. De kussens van de stoelen waren bekleed met bruingroen suède dat zijdeachtig aanvoelde tegen de blote huid. Bevorderlijk voor het schrijven van een script, veronderstelde hij.

Tegen 1.30 uur waren ze allebei naakt en zat ze schrijflings op hem op een eetkamerstoel. Haar adem in zijn nek was vochtig en ze omklemde hem stevig, koesterend, precies zoals hij het graag wilde. Bijna alles deed ze speels, maar met veel aandacht, wat hem erg beviel. Ze waren twintig minuten bezig geweest. Zij bepaalde het tempo, boven op hem met gekromde rug, haar slanke armen om hem heen. Onder haar vingers, op zijn schouders, groeide haar. Hij had ook haar op zijn rug. Rossig. Toen ze zijn overhemd uittrok had hij haar reactie gepeild; in eerste instantie leek ze te schrikken. Maar nu, bij het licht van

de gashaard, zag hij hoe ze de roodgouden weerschijn ervan op zijn huid bewonderde.

‘Dat was er nog niet toen ik vanochtend wakker werd,’ fluisterde hij.

‘Ik vind het mooi.’ Ze bewoog langzaam op en neer. ‘En ik vind je tanden mooi en het spleetje, je lippen...’ Ze streek er met een vingertop langs. ‘Je kunt ze nog net zien als je glimlacht, net genoeg om te...’ Ze kuste hem zacht en hij onderdrukte een grijns. ‘En ik vind je krulhaar mooi,’ zei ze terwijl haar vingers erdoorheen kroelden, ‘met die roodachtige highlights. Past goed bij het haar op je rug.’ Ze grijnsde.

Verlegen en niet gewend aan coïtaal gekeuvel, kuste hij haar. Maar ze onderbrak de kus en ging geamuseerd door. ‘Je gezicht heeft niets opvallends,’ zei ze, ‘maar alles bij elkaar is het een fascinerend geheel.’

Hij gaapte haar aan, verbouwereerd door haar gedetailleerde kijk op de dingen.

Ze lachte. ‘David, ik bedoel het als een compliment.’

Ze concentreerde zich weer op hun lichamen. Gevleid en opgelucht keek hij naar haar. Het duurde niet lang meer of hun ademhaling zou snel en synchroon gaan. Met zijn ogen dicht voelde hij elk detail: haar dijbeenspieren op zijn dijen, het puntje van haar tong in zijn oor, haar hand in zijn nek. Hij kon nu elk moment komen. Hij opende zijn ogen om er zeker van te zijn dat ze van vlees en bloed was en niet de lookalike van degene over wie hij vier jaar geleden nog had gedroomd. Hij rolde met zijn heupen. Binnen in haar opende zich nog een sluisdeur. Ze kreunde. Leunde achterover. Hij nam haar verhitte hals en haar blauwe ogen – bleek en stralend tegen haar honingzoete huid – in zich op. Hij probeerde het uit te

stellen, wat niet meeviel. Toen ze naar adem hapte werd hij zich bewust van de zweetdruppels op haar bovenlip, onder haar borsten, tussen haar dijen. Het was alsof ze smolt en hem overspoelde. Hij wilde haar concentratie niet verstoren maar kon niet anders.

‘Ai,’ zei hij, ‘ben je nou over me heen aan het plassen?’

Op hun hijgend ademen en het gezoem van de gashaard na was het stil in de kamer. Geen van beiden bewoog zich. Zijn blik bleef op haar gericht en hij hoopte in godsnaam maar dat de ragfijne draad die ze om hen heen had gesponnen het door zijn opmerking niet begeven had.

‘Wat zei je?’ fluisterde ze.

‘Ben je nou over me heen aan het pl-’

‘Wat?’

Ze ging overeind staan terwijl haar dijen aan de binnenkant dropen van het vocht. Zijn liezen waren ook kletsnat en de helft van het suède was doorweekt. Ze raakte het kussen aan. Rook aan haar vingers, met haar ogen wijd open.

‘Ik kan wel een handdoek gebruiken,’ zei hij. Hij kon niet zien hoe ze keek, maar haar wangen gloeiden. ‘Niks aan de hand,’ glimlachte hij kalm. ‘Alleen een beetje nattigheid.’

Voordat hij nog iets kon zeggen schoot ze weg naar de deur.

Hij onderzocht de sporen op het kussen, zijn hart nog steeds op hol, klopte op de stoel, hield even stil. Sinds zijn vrouw bij hem weg was, had hij de omgekeerde evenredigheid tussen hygiëne en seks betreurd. Vaak was het beter om geuren te laten voor wat ze zijn. Was hij maar niet zo bot geweest – zijn vingers waren net ter hoogte van zijn neusgaten toen hij opkeek en zij weer terug was in de kamer, met de handdoeken. Ze leek onmogelijk lang en bleef aarzelend in de deuropening staan.

‘En?’ zei ze. ‘Wat is de uitslag?’

Er was geen ontkomen aan. Hij snuffelde. ‘Geurloos,’ zei hij opgelucht. ‘Absoluut.’

‘Ha, zie je wel!’ zei ze stralend. Maar terwijl ze hem een handdoek toewierp was ook op haar gezicht opluchting te lezen.

In haar smalle keuken zat hij rechtop op een bankje toast met Vegemite te eten. Het condoom lag in de vuilnisbak en het stoelkussen stond rechtop bij de gasgaard.

‘Vier jaar geleden,’ zei hij, ‘toen ik net begonnen was bij Freeman & Milne, kwam ik toevallig op jouw afscheidsborrel terecht.’

Ze genoot van haar laatste hap toast. ‘Weet ik. En toen Andrew Milne zijn lofrede op mijn juridische loopbaan ging afsteken, kneep jij ertussenuit.’

Hij was opnieuw verrast en geveid en knikte alleen maar. Ze was destijds senior partner in de maatschap en hij kwam net kijken als nieuwe partner. Toen hij hoorde dat ze ontslag had genomen was hij verbijsterd en onder de indruk. Het had hem ruim tien jaar gekost voordat hij bereikt had wat zij in vijf jaar voor elkaar had gebokst, terwijl zij nog maar net dertig was. Toen men destijds over haar sprak had hij aangenomen dat ze op de juiste privéschool had gezeten en in een lommerrijke oostelijke voorstad van Melbourne was opgegroeid. Dat de verwachtingen die men van haar had altijd hooggespannen waren geweest. En dat ze de juridische wereld vaarwel had gezegd was, nam hij aan, een van haar verrassendste aspecten. Maar inmiddels wist hij dat dat beeld niet klopte.

Ze begaven zich op veiliger terrein toen ze over zijn collega’s en haar voormalige bazen spraken. De hoogste echelons van

het juridische wereldje, de elite, van huis uit. Er waren er maar een paar die ze allebei kenden en mochten, ook al werkten er bij Freeman & Milne wel tweehonderd professionals.

‘Ik voelde me daar altijd een beetje een vreemde eend in de bijt,’ zei ze.

Bij het aanrecht goot ze heet water in de theepot en glimlachte. Hij herinnerde zich weer hoe het geweest was, jaren geleden, in die directiekamer. Te midden van de groep advocaten die halverwege hun carrière waren leek zij een baken in een grijze zee: bezielde, tastbaar en stralend. En nu snapte hij waarom. Advocaten kon je in drie groepen verdelen: een minderheid van gelovigen die van de juridische praktijk hield; een agnostische meerderheid die bleef (of soms het vak vaarwel zei maar weer terugkwam) omdat ze niet wisten wat ze anders moesten; en de mazzelaars, de atheïsten, die vertrokken omdat ze een andere roeping hadden. Zij hoorde, besefte hij, tot de laatste groep. Toentertijd, in die enorme directiekamer, straalde ze van geluk. Net als vanavond. Het herinnerde hem aan zijn eigen tamme agnosticisme.

Hij had een marineblauwe badhanddoek omgedaan en merkte dat zijn energieniveau op een laag pitje stond. ‘Volgens mij ben jij heel intens, of niet?’ zei ze, ‘een blauwe vlam.’ Hij moest erom lachen. Ze schonk de dampend hete, zwarte thee in de koppen. Hij streelde haar wang met de rug van zijn hand en ze morste, een reactie die hij op een dwaze manier prettig vond. Hij meende te zien dat ze bloosde maar wist het niet zeker door de damp.

‘Is het je ooit eerder overkomen?’ vroeg hij.

Ze nipte aan haar gloeiend hete thee. ‘Nee.’

Zoals ze daar stond, tegen de koelkast met die badhanddoek

om haar lijf, haar rechte rug en lange voeten, leek ze op een statige tiener, leunend tegen het schoolhek. Het soort meisje waar hij altijd op viel maar zelden durfde aan te spreken. Een absolute favoriet.

‘In dat geval voel ik me gevleid,’ zei hij. ‘Dat een vrouw kan ejaculeren, daar had ik tot nu toe alleen maar over gehoord.’

Nu was haar blozen overduidelijk. ‘Zonder jou was me dat nooit gelukt.’

Hij lachte om haar reactie, die van moed getuigde, en om haar blozen. Wat ze ook zei, hij vond het grappig.

‘En sorry dat ik wegliep,’ zei ze.

‘Welnee. Ik heb het erg naar mijn zin gehad.’

Ze probeerde haar verlegenheid onder controle te krijgen, liet haar thee voor wat het was en begon druk aan de afwas. Hij sprong op van het bankje om een beboterd mes van haar over te nemen. Zo vlak voor hem op blote voeten was ze nog steeds een lange vrouw. Het beviel hem dat ze haar hoofd niet hoefde te buigen om hem aan te kijken. En weer was hij zich bewust van haar adem: fris, vertrouwd, Vegemite-achtig.

‘Wat doe je over een uurtje of tien?’ vroeg hij.

‘Werken.’ Ze deed een stap naar achteren. Droogde haar handen. ‘Vat het niet persoonlijk op, maar ik zie jou als mijn eerste onenightstand.’

Verbaasd veegde hij zijn vingers af aan zijn borst, waardoor er kruimels bleven hangen. Hij vroeg zich af of hij een tegenzet moest doen in de trant van: *Ik zie jou niet anders*, maar zei alleen: ‘Hoezo?’

Ze aarzelde. ‘Om te kijken hoe dat is, denk ik.’

‘En, hoe is dat?’

‘Opwindend, leuk...’ Ze bleef hem aankijken. ‘En eindig.’

Hij telde tot twintig, misschien veranderde ze nog van gedachten of ging ze iets zinnigers zeggen over het effect dat hij op haar had. Toen hij een stap naar haar toe deed, haalde ze een hand door haar haardos; hij streelde heel even haar wang waarop haar gezicht opnieuw roze werd. Haar lippen beefden terwijl hij zijn blik op haar liet rusten.

‘Zeg,’ vroeg hij, ‘heb je wel eens een relatie gehad die zo begon?’

Haar lippen bewogen bijna geluidloos: ‘Nee.’

‘En heb je wel eens een relatie gehad die goed ging?’

Terwijl ze haar hoofd ontkennend schudde leek ze weer op het statige middelbareschoolmeisje. ‘Maar jij bent gescheiden,’ zei ze terwijl ze een stukje van hem wegschoof, ‘en je bent oud en advocaat.’

Hij knipperde met zijn ogen om zijn verbazing te verbergen. ‘Au.’

‘En,’ zei ze en ze schraapte haar keel om meer overwicht te creëren, ‘na zo’n begin is er niets meer om naartoe te leven.’

Zijn roodbruine ogen schoten snel heen en weer. ‘Natuurlijk wel,’ zei hij. ‘We kunnen alle kanten op, we kunnen alles, tenminste, met een stuk plastic bij de hand.’

Haar lach galmde door de keuken. En hij galmde met haar mee.

Hij weet niet waar het geheugen zetelt: in de rechter- of in de linkerhersenhelft, of ergens daartussen? Vanavond heeft hij bonzende slapen terwijl homemovies van bijna twee jaar geleden in zijn hoofd worden afgespeeld. Verslagen zit hij op de bestuurdersplek en wordt hij meegesleept door een collage van beelden van haar: grinnikend boven haar laptop, in de weer

met vegetarische lasagne, bezig haar tomatenplanten te wieden. In de tweeëntwintig maanden dat ze samen waren veranderde haar stemming van dolblij en enthousiast naar wanhopig. Maar in het begin straalde ze. Hij sluit zijn ogen. Spijt is nog ver weg, maar gloort aan de horizon.

Hij ziet haar voor zich, de ochtend na haar eerste onenightstand. Hoe ze uit zijn armen glipte en een handdoek om zich heen sloeg. Hoe hij toekeek. Haar wangen en lippen zonder make-up waren roze en haar blauwe ogen bij haar wilde, goudbruine haar verrassend. Ze was de meest natuurlijke, fleurige vrouw die hij ooit had ontmoet. Terwijl ze hem een grijns toewierp, griste ze haar kleren van de grond en hoewel het zaterdag was, voelde hij dat ze haast had om achter haar bureau te gaan zitten. Zijn weekend was daarentegen, zoals gewoonlijk, nog bijna helemaal leeg.

‘Maar waarom eigenlijk romantische comedy’s?’

De vraag verraste haar en dat deed hem goed. De vorige avond was hij niet over haar gewaagde, sexy comedy begonnen, al was het een publiekstrekker en had ze lovende recensies gehad. Vanochtend, toen ze haar handdoek opnieuw omdeed, merkte hij dat ze wat aarzelend tegenover hem stond. Hij probeerde zijn beste sensuele glimlach.

‘Het komt door Katharine Hepburn,’ zei ze met een zucht. ‘Ik heb als kind *The Philadelphia Story*, *Woman of the Year* en *His Girl Friday* gezien.’

‘Dat was met Rosalind Russell.’

‘Ja, weet ik,’ riep ze over haar schouder, op weg naar de badkamer, ‘het komt ook door haar.’

Naakt, met de benen over elkaar op haar bed zittend riep hij haar na: ‘Screwball comedy’s toch? Howard Hawks, George

Cukor, het gekibbel en het lot dat keert, de komische twist?’

Ze hield haar pas in. ‘Ja, klopt.’ En keek hem aan met die grote ogen van haar. ‘Als puber dacht ik dat dat de enige manier was om met de andere sekse om te gaan. Jarenlang heb ik gewacht tot een man met een vlotte babbel zou beseffen dat hij niet zonder mij kon leven.’

Ze pauzeerde even, zichtbaar verbaasd over haar eigen antwoord. Hij keek hoe ze stond na te denken. Vanaf het moment dat hij haar gisteravond was tegengekomen probeerde hij te achterhalen hoe het zat met haar single-status; daar was toch altijd een reden voor. Zo dicht bij een bekentenis als nu was ze nog niet geweest. Terwijl ze in de deuropening van de badkamer stond kon hij haar goed in zich opnemen. Haar onderschatte schoonheid en intelligentie. Op een dag zou hij proberen om haar te tekenen.

‘Dus nu schrijf je romantische comedy’s om anderen valse hoop te geven?’ vroeg hij. Haar opgetrokken wenkbrauw beschouwde hij als voorzichtige toeschietelijkheid. ‘Dat zou verboden moeten worden.’

‘Ach, ik vind op een of andere manier troost in die films,’ zei ze.

‘Werkelijk?’ zei hij, terwijl zijn zelfvertrouwen groeide. ‘Ik heb hetzelfde met boksen, en met Goya.’

Toen ze lachte stond hij op van het bed.

Haar blik werd ernstig. ‘David,’ zei ze en ze pauzeerde even. ‘Heb je mijn film eigenlijk wel gezien?’

‘Ja,’ zei hij, ‘twee keer. Ik vond hem leuk. En zeg maar Dave.’

Zachtjes kuste hij haar gewelfde lippen. Omsloot haar warme achterhoofd onder het weelderige haar. Trok zachtjes haar badhanddoek los en duwde haar op de matras. Tot zijn op-

luchting gaf ze zich opnieuw en strengelde ze zich weer om hem heen. Zes uur later vertrok hij.

Hij kreunt terwijl hij in zijn auto zit; de zwarte dictafoon ratelt. Jezus. Ze was een geschenk. Eén van de twee vrouwen in zijn leven van wie hij gehouden heeft. De gruwelijkheid van wat hij gedaan heeft dringt tot hem door. Je kunt hem van alles aanwrijven, denkt hij – dat hij een zuiplap is, een lul – maar niet dat hij een moordenaar is. Hij zou het niet eens geloven als er geen keihard bewijs voor was. De schrammen op de rug van zijn handen zijn lang en diep en leggen het vlees eronder bloot. Hij zat over haar heen gebogen met zijn handen stevig om haar lange hals, terwijl hij zijn duimen naar beneden drukte. Meer was er niet voor nodig: zijn lichaamsgewicht en twee duimen. Zelfs met haar handen op die van hem, klauwend en krabbend.

In zijn rechterduim steekt een van haar vingernagels. Een puntig roze maantje. Hij plukt hem eraf en de pijnlijke kramp in zijn onderbuik schiet door naar onder. Hard.

Hij scheurt Tennyson Street uit in de richting van Yarraville Gardens. De verlossing van een toilet. Of een schaduwrijk bosje. De kramp wordt heviger en hij slingert. Hij is bang dat hij het niet gaat halen. Drie lange minuten later komt het park in zicht en remt hij, stoot het portier open en sprint. In de verte is de haven van Melbourne met zijn hijskranen en containers. *Wat een kloteplek*, denkt hij, *de schroothoop van de stad*.

Het betonnen toiletblok is ijskoud en met alleen een peertje verlicht. Hij vliegt een hokje in, sjort zijn broek omlaag; zijn darminhoud spuit eruit. De ontlading is kort en hevig en geeft niet de opluchting die hij verwachtte. Ontgoocheld hurkt hij

boven de versleten houten bril. Sluit zijn ogen en ziet zichzelf. Voorovergebogen, trillend, warm en koud tegelijk. Hij heeft zichzelf totaal niet meer in de hand.

Zonder dat hij het aan voelt komen wordt de inhoud van zijn maag omhooggestuwd. De perfecte verrassingsaanval. Hij draait zich om, maar te laat. Een straal kots klettert op het beton. Kokhalzend trekt hij door om de stank zoveel mogelijk te verjagen. Hij trapt de bril omhoog en kokt opnieuw. Te laat herinnert hij zich de twee glazen rode wijn en haar zelfgemaakte tzatziki; de tweede keer smaakt het allemaal een stuk smeriger. En de derde keer ook. Als hij geluncht had, was het minder erg geweest. Ook een ontbijt had hem kunnen oppepen. Maar nu mag hij de chinees van gisteravond herbeleven, met alles erop en eraan, inclusief dimsum. Opnieuw kokhalst hij, zijn kont steekt uit het wc-hokje als een pappig uitziende, roodharige uitnodiging. Hij hijst zijn broek op en gespt zijn riem vast.

Dertig jaar onmatig drankgebruik heeft hem nooit zo hevig over zijn nek doen gaan. Hij veegt zijn gezicht af met vettig toiletpapier. Haalt adem. Wacht. Kotst. Alsof er een gremlin in zijn maag zit die telkens weer een handjevol maaginhoud opduwt.

Hij staart naar de smerige wc-vloer en dan naar de spetters op zijn schoenen. Hij fronst. Dat is geen kots en ook geen gal, zelfs geen poep. Ook op zijn broekspijpen – aan de randen – zitten donkere vlekken. Zijn blik gaat omhoog langs zijn benen en hij kreunt. Zijn knieën hebben dezelfde vlekken en zijn blauwe overhemd lijkt op een slagersschort.